

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 103/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 stycznia 2021 r., sygnatura akt III Ko 267/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	Wnioskodawca M. S. (1), Wnioskodawca J. C.	- przed Sądem Wojewódzkim w Szczecinie toczyło się postępowanie o sygn. akt III Ko 588/94 z wniosku J. K. dotyczącego żądania odszkodowania i zadośćuczynienia za okres internowania od dnia 13 grudnia 1981 r. do dnia 24 lipca 1982 r., które zakończyło się oddaleniem wniosku wobec stwierdzenia, że przepisy Kodeksu postępowania karnego nie stanowią podstawy		

		<p>do dochodzenia roszczeń wynikających z pozbawienia wolności na podstawie decyzji wydanej przez organ administracyjny; powyższe postanowienie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26 stycznia 1995 r., II AKz 558/94.</p> <p>- w toku postępowania III K 588/94 J. K. złożył zeznania, z których wynika, że na skutek internowania utracił źródło dodatkowych dochodów (usługi zlecone), których wysokość była mniej więcej taka, jak zarobków, jakie osiągał z tytułu zatrudnienia na 1/2 etatu w (...).</p>		
Akta sprawy III Ko 588/94				
2.1.1.2.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			
3.1.	Zakres uzasadnienia w niniejszej sprawie zdeterminowany jest zakresem wniosków złożonych o jego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

sporządzenie, o co
wystąpili
pełnomocnik
wnioskodawcy M. S.
(1) oraz prokurator.

Zarzut z pkt I
apelacji
pełnomocnika M.
S. (1) dotyczący
zadośćuczynienia za
krzywdę wynikłą z
internowania J. K.
w okresie od 12
grudnia 1981 r. do
24 lipca 1982 r.
wskazuje na:

- obrazę
przepisów
prawa
materialnego, a
mianowicie:

1) art. 8 ust. 1 ustawy
z dnia 23 lutego
1991 r. o uznaniu za
nieważne orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (t.j. Dz.U.
z 2018 r., poz.
2099) - dalej: ustawa
lutowa, art. 445 §
1 i 2 k.c. w zw.
z art. 448 k.c.
poprzez ich błędną
wykładnię i uznanie,
iż zadośćuczynienie
żądane w kwotach
wyższych niż
zasądzone jest
wygórowane,
nieuzasadnione i
wykracza finansowo
poza realnie

doznaną krzywdę przez J. K., a w niniejszej sprawie, zdaniem Sądu, w tym zakresie zasądzono realne rekompensaty finansowe, przyjmując 6-krotność średniego miesięcznego wynagrodzenia (220.000 zł), podczas gdy w wyniku wydania w przedmiotowej sprawie wyroku z dnia 21 stycznia 2021 r. doszło do zasądzenia niewspółmiernie niskiej kwoty zadośćuczynienia - w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez ojca wnioskodawczyni, gdyż całokształt okoliczności sprawy w zakresie dodatkowych cierpień, krzywd i represji doznanych przez J. K., ich ponadprzeciętność, okrucieństwo i dotkliwość, doznanych z politycznych powodów jego skazania, tj. przyczyny zatrzymania i internowania, obiektywnie długi okres izolacji, warunki przebywania w ośrodku internowania,

represje, tortury, skala maltretowania, jakich doświadczył J. K. w trakcie pozbawienia wolności, wpływ izolacji na życie osobiste, zmiany jakie zaszły w psychice i planach życiowych - świadczą jednoznacznie, iż kwota ta jest niewspółmierna do rozmiaru doznanych przez niego krzywd i cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru, zaś okoliczności te przemawiają za zasądzeniem na rzecz wnioskodawczyni wyższej kwoty zadośćuczynienia;

2) art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1 k.c. poprzez błędną ich wykładnię skutkującą nieprawidłowym sposobem szacowania zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez J. K., poprzez przemnożenie liczby miesięcy izolacji przez kwotę około 30.000 zł (6-krotność średniego miesięcznego wynagrodzenia za każdy w zaokrągleniu

miesiąc pozbawienia wolności"), podczas gdy szacowanie odpowiedniego zadośćuczynienia nie powinno polegać na mechanicznym przeliczeniu powyższych wartości, ale na uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności krzywdy doznanej przez J. K., co w ocenie wnioskodawczyni przełożyło się na zaniżenie przyznanego zadośćuczynienia;

- obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść:

- obrazę art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że J. K. nie doznał krzywd i innych negatywnych

skutków izolacji w zakresie wskazanym przez wnioskodawczynię, w sytuacji gdy z całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że pobyt w ośrodku izolacji odbił się na jego planach życiowych i zdrowiu represjonowanego, a krzywdy te pozostają w normalnym związku przyczynowo-skutkowym z internowaniem;

- obrazę art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie dowodów i wyciągnięciu z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią, podczas gdy w istocie jest kwotą symboliczną.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut zawarty w pkt I apelacji pełnomocnika wnioskodawczyni M. S. (1) okazał się nietrafny. Sąd Okręgowy ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego i wbrew krytycznym uwagom pełnomocnika, okoliczności wynikające z posiadanego zasobu dowodów należycie uwzględnił, ustalając w sposób zasługujący na aprobatę, charakter oraz intensywność cierpień i represji, które z powodu przeciwstawienia się przez J. K. zasadom funkcjonowania państwa komunistycznego, stały się jego udziałem. Miał na uwadze bardzo złe traktowanie internowanego, niepewność co do przyszłości, jego obawy o swoje życie, o bezpieczeństwo</p>		

rodziny, nękanie wielokrotnymi przesłuchaniami, natarczywe nakłanianie do zaniechania działalności opozycyjnej i zadeklarowania lojalności wobec władzy komunistycznej.

Uwzględnił również złe warunki bytowe, w tym sanitarne, praktyczny brak opieki medycznej, leków, ograniczenia w kontaktach z rodziną, jak również kary dyscyplinarne stosowane wobec J. K.. Ani w zarzucie apelacji, ani też w jej uzasadnieniu pełnomocnik nie wskazał takich okoliczności, które faktycznie zostałyby przez Sąd pierwszej instancji całkowicie pominięte, a uwzględnienie których mogłoby doprowadzić sąd do innych wniosków w zakresie ustalenia wysokości zadośćuczynienia.

Poprzez użycie potocznych określeń zawierających określony ładunek emocji, stara się intensyfikować negatywną wymowę opisywanych sytuacji, które i bez takich zabiegów wskazują na bardzo

ciężkie warunki internowania i stosowanie wobec J. K. szczególnie dolegliwych szykan. Sąd Okręgowy dostrzegł wszystkie te znaczące okoliczności i jasno dał wyraz temu, że w najmniejszym stopniu nie deprecjonuje negatywnego ładunku oraz znacznej intensywności związanych z nimi przeżyć internowanego.

Niczego w tym względzie nie mogło zmienić podkreślenie przez autora apelacji, że internowanie to "całkowita, bezwzględna utrata wolności", jest to bowiem oczywiste, jako że internowanie to nic innego jak pozbawienie wolności i taka jego natura stanowi wręcz podstawę roszczeń, jakich można z tej racji dochodzić w tego rodzaju postępowaniach.

Apelujący nie wskazał w czym miałyby przejawiać się "znacznie gorsze warunki bytowania" niż ustalone przez Sąd pierwszej instancji. Kwestia strachu o siebie

oraz o rodzinę również została uwzględniona i nie pozostała bez wpływu na ustaloną kwotę zadośćuczynienia. Bardziej konkretne wnioski co do tego, w jakim stopniu odbiło się to finalnie na zdrowiu psychicznym J. K., nie są możliwe do sformułowania, gdyż wymagałoby to ocen specjalistycznych, których dokonanie z oczywistych przyczyn - bez udziału internowanego - nie jest możliwe. Nie ma natomiast żadnych rozsądnych podstaw, aby uznać za nieprzekonujące zeznania wnioskodawczyni dotyczące tej kwestii, nie mówiąc o tym, że w istocie rzeczy, bezprawne pozbawienie wolności człowieka wolności na okres ponad 7 miesięcy i traktowania go w taki sposób, jak z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, nawet w świetle wskazań doświadczenia życiowego, nie mogło pozostać bez wpływu na stan zdrowia fizycznego i kondycję

emocjonalną internowanego.

Nieprzekonująca okazała się także krytyczna ocena metody ustalenia kwoty zadośćuczynienia, jaką posłużył się w tym przypadku Sąd pierwszej instancji. Prawdą jest, że z obowiązujących uregulowań prawnych nie wynika potrzeba sięgania do takiego sposobu szacowania materialnego wymiaru doznanej krzywdy. Nie budzi natomiast żadnych wątpliwości to, że kwota zadośćuczynienia, zgodnie z uregulowaniem zawartym w art. 445 § 1 k.c. ma być odpowiednia. Jeśli więc sąd uwzględnił wszystkie okoliczności miarodajne dla określenia stopnia pokrzywdzenia internowanego i finalnie ustalił kwotę zadośćuczynienia, która spełnia warunki niezbędne do uznania ją za "odpowiednią", to kwestią drugorzędną pozostaje pomocnicze posłużenie się taką metodą, jaką Sąd Okręgowy

wykorzystał w tym przypadku. W orzecznictwie wskazuje się, że wysokość zadośćuczynienia, które powinno być odpowiednie wyznacza po pierwsze warunek, aby przedstawiało ono wartość odczuwalną ekonomicznie, a po drugie - powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom ekonomicznym. W niektórych orzeczeniach odwoływano się także do "przeciętnej stopy życiowej". Ze względu jednak na potrzebę uwzględnienia indywidualnych okoliczności konkretnej sprawy, odwołanie się do tego ostatniego kryterium (obecnie traci ono na znaczeniu wobec dużych różnic w zakresie sytuacji materialnej różnych warstw społecznych), nie może prowadzić do pozbawienia zadośćuczynienia jego funkcji kompensacyjnej, a więc do ograniczenia wysokości

zadośćuczynienia,
jeśli specyfika
konkretnej sprawy
uzasadnia wymiar
jego wyższy niż
przeciętny (por.
wyrok SA we
Wrocławiu z
24.04.2019 r., II
AKa 47/19, LEX
nr 2689225, wyrok
SA w Warszawie
z 02.10.2019 r. ,
II AKa 408/18,
LEX nr 2735158).
Dokonując oceny
kwoty
zadośćuczynienia
określonej w tym
przypadku przez
Sąd Okręgowy, przy
uwzględnieniu czasu
trwania
internowania (7
miesiący i 12
dni), prawidłowo
odzwierciedlonych
w ustaleniach
faktycznych jego
ciężkich warunków,
a także
intensywności
cierpień J. K. na tle
jego indywidualnej
sytuacji z tym
związanej,
stwierdzić należy, że
suma 220.000 zł
spełnia kryterium
odpowiedniości.
Jest to bowiem
kwota niewątpliwie
odczuwalna
ekonomicznie,
należycie
uwzględniająca
znaczny stopień
pokrzywdzenia J.
K., która zarazem
nie razi swoją

nieadekwatnością w sensie nadmiernej wysokości i z całą pewnością nie jest symboliczna, jak postrzega to apelujący. Zwraca się uwagę na to, że zadośćuczynienie jako przybliżony ekwiwalent doświadczonej krzywdy ma wynagradzać doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwiać przezwycięzenie ujemnych przeżyć i chociaż nie może naprawić doznanej już krzywdy, to wobec braku lepszego środka, powinna dać pokrzywdzonemu rodzaj satysfakcji oraz umożliwić zaspokojenie pragnień wykraczających poza zaspokojenie zwykłych potrzeb życiowych (wyrok SN z 26.11.2019 r., IV CSK 386/18, LEX nr 2786140). Trudno zaprzeczyć, że suma 220.000 zł (niezależnie od tego, że na rzecz M. S. (1) przypada jej połowa - 110.000 zł) stanowi w polskich realiach kwotę stwarzającą możliwość realizacji celów innych niż tylko ograniczone do podstawowych potrzeb życiowych.

Powiększona o kwotę 675.718,80 zł, a więc osiągająca w 1/2 części wysokość 785.718,80 zł (jako całość - 1.571.437,60 zł), jak domagał się apelujący - nie znajduje rzetelnego i przekonującego uzasadnienia w argumentacji pełnomocnika wnioskodawczyni, ani też w okolicznościach wynikających ze zgromadzonych dowodów, a poza tym - w takim wymiarze, jako ponad siedmiokrotnie wyższa od zasądzonej, byłaby nadmierna - co trafnie podkreślił Sąd Okręgowy. Ustalona w tym przypadku kwota zadośćuczynienia jest wyrazem trafnych ocen Sądu Okręgowego i w świetle przedstawionej wyżej argumentacji, wskazuje na to, że nie miała miejsca obraza przepisów art. 7 k.p.k., ani też art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Wniosek

<p>Pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania wnioskodawcy w dalszej dochodzonej części, tj. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz M. S. (1) kwoty 675.718,80 zł za krzywdę doznaną wskutek internowania i umieszczenia J. K. w Ośrodku (...) w G. i w D. od dnia 12 grudnia 1981 r. do dnia 24 lipca 1982 r. w związku z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zważywszy na to, że zarzut nienależytego ustalenia kwoty zasądzonej na rzecz M. S. (1) tytułem zadośćuczynienia, jako - zdaniem apelującego, niespełniającej kryterium odpowiedniości w rozumieniu art. 445 § 1 k.c., okazał się niezasadny, to tym samym nie wystąpiły podstawy do zmiany</p>			

<p>zaskarżonego wyroku w tym zakresie, polegającej na dodatkowym zasądzeniu na rzecz wnioskodawczyni kwoty 675.718,80 zł. Dotycząca tego argumentacja zawarta jest w pkt 3.1 niniejszego uzasadnienia.</p>				
<p>3.2.</p>	<p><u>Zarzut z pkt II apelacji pełnomocnika M. S. (1) - dotyczący zasądzonych odszkodowania za doznaną wskutek internowania i umieszczenia J. K. w Ośrodku (...) w G. i w D. od dnia 12 grudnia 1981 r. do dnia 24 lipca 1982 r., w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, wskazuje na:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie: 1) art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 552 § 1 k.p.k., art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że należne odszkodowanie 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

stanowiące
wynagrodzenie,
jakiego podczas
internowania i
umieszczenia J.
K. w Ośrodkach
(...) w G. i
w D. od dnia
12 grudnia 1981
r. do dnia
24 lipca 1982
r. nie uzyskał
J. K., należy
pomniejszyć o
koszty
utrzymania,
czyli o 1/4 z
uwagi na to,
że w ocenie
Sądu pierwszej
instancji na
wolności J. K.
zaoszczędziłby
jedynie 75 %
tego
wynagrodzenia,
co przeczy
zasadzie pełnej
kompensacji
szkody, zgodnie
z którą
odszkodowanie
powinno
stanować kwotę
będącą pełnym
naprawieniem
doznanej przez
niego szkody
(100%
uzyskanego
wynagrodzenia),
2) art. 322 k.p.c.
przez brak jego
zastosowania,
polegający na
przyjęciu, że
wysokość
odszkodowania
wynosi łącznie
30.000 zł i

zdaniem Sądu, w sprawie wyłączona jest możliwość dochodzenia odszkodowania w pełnym zakresie, podczas gdy w ocenie wnioskodawczyni, na potrzeby szacowania tego odszkodowania, należy przyjąć wynagrodzenie w pełnej wskazanej wysokości, gdyż to właśnie ze względu na internowanie J. K. został pozbawiony możliwości rozwoju zawodowego i osobistego, wobec czego należy dojść do wniosku, że gdyby J. K. nie został niesłusznie pozbawiony wolności, mógłby uzyskać wynagrodzenie w pełnym zakresie w czasie, który spędził w izolacji.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut powyższy został uznany za zasadny. Sąd Apelacyjny w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, podzielił stanowisko, jakie zaprezentował w apelacji pełnomocnik wnioskodawczyni co do niezasadności ograniczenia wysokości należnego odszkodowania z tytułu utraconego zarobku o taką jego część, jaką na wolności internowany spożytkowałby na utrzymanie siebie. Zaakceptowanie postąpienia Sądu Okręgowego w tym zakresie, oznaczałoby akceptację rozumowania, że skoro organy państwa komunistycznego pozbawiły wolności J. K. i w związku z jego internowaniem państwo poniosło na ten cel określone koszty, zaś internowany nie wydatkował w tym okresie środków finansowych na utrzymanie siebie, to w ramach dochodzonego</p>		

odszkodowania należy dokonać swego rodzaju "rozliczenia go" poprzez potrącenie z ogólnej sumy odszkodowania takiej jego części, jaką zużyłby (teoretycznie) na utrzymanie siebie, pozostając na wolności. Postąpienie takie, nie może być postrzegane inaczej, jak tylko jako pośrednia forma obciążenia wnioskodawcy kosztami internowania J. K., co w jednym z przywołanych w apelacji orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Warszawie słusznie uznano za niezgodne z elementarnym poczuciem sprawiedliwości i nie zasługujące na aprobatę z przyczyn aksjologicznych (wyrok SA w Warszawie z 29.12.2015 r., II AKa 404/15, LEX nr 2039642). Słuszny i godny akceptacji jest pogląd wskazujący na zasadność i potrzebę pełnej kompensacji wyrządzonej szkody.

Należy uszczegółwić w tym zakresie

okoliczności dotyczące podstawy ustalenia odszkodowania za okres internowania. Sąd Okręgowy, wprawdzie dysponował kopią zeznań J. K. złożonych przed Sądem Wojewódzkim w Szczecinie w dniu 14 listopada 1994 r. w sprawie III Ko 588/94, to jednak w sposób zbyt ogólny przedstawił sytuację internowanego w tamtym okresie. Tymczasem J. K., we wskazanym wyżej postępowaniu wystąpił m.in. z roszczeniem odszkodowawczym z tytułu szkody powstałej w związku z niemożnością wykonywania pracy dodatkowej świadczonej w ramach usług zleconych, albowiem wynagrodzenie z przedsiębiorstwa (...) było wypłacane w okresie internowania, na co sam w swoich zeznaniach wskazał. Z zeznań internowanego wynika, że w (...) pracował w wymiarze 1/2 etatu, a z pracy dodatkowej uzyskiwał dochody na poziomie wynagrodzenia

wypacanego mu przez (...).

Ogólna suma utraconych zarobków, jak ustalił Sąd Okręgowy, wynosiła 40.500 zł (należy przyjąć, że dochód z prac zleconych był taki jak w (...)), przy czym pomniejszył tę kwotę o nieco ponad 1/4, przyjmując finalną wysokość zasądzonego odszkodowania jako kwotę 30.000 zł, którą po 1/2 części (po 15.000 zł) zasądził na rzecz każdej z obu wnioskodawczyń, w tym M. S. (1). Odliczona przez Sąd pierwszej instancji kwota wynosi 10.500 zł, co zasadniczo oznaczałoby aktualnie potrzebę podwyższenia odszkodowania na rzecz każdej w wnioskodawczyń o kwoty po 5.062,50 zł. Jednak w sytuacji, gdy pełnomocnik, wskazał w apelacji na potrzebę dodatkowego zasądzenia tytułem odszkodowania za okres internowania kwoty 4.849,43 zł (identycznie - pełnomocnik drugiej wnioskodawczyni -J. C.), to nie

było powodów, aby ustalić i zasądzić ją w innej wysokości.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz M. S. (1) kwoty 4.849,43 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania zasądzzonego w związku z internowaniem J. K. od dnia 12 grudnia 1981 r. do dnia 24 lipca 2021 r.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zarzut wskazujący na niezasadność pomniejszenia o 1/4 wysokości odszkodowania za utracony w okresie internowania zarobek, co miało stanowić wyraz ograniczenia poziomu szkody ze względu na nieponoszenie przez J. K. kosztów utrzymania w okresie internowania - okazał się zasadny i zasługiwał na uwzględnienie, co			

<p>szczegółowo umotywowano w pkt 3.2 niniejszego uzasadnienia. W takiej sytuacji, na uwzględnienie zasługiwał również wniosek pełnomocnika o zasądzenie dalszej kwoty tytułem odszkodowania - bezzasadnie odjętej przez Sąd pierwszej instancji. Wnioskodawczyni określiła brakującą część odszkodowania na kwotę 4.849,43 zł, w związku z czym, o taką kwotę podwyższono odszkodowanie zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz M. S. (1) za internowanie J. K.</p>				
<p>3.3.</p>	<p><u>Zarzut z pkt III apelacji pełnomocnika M. S. (1) - dotyczący zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wskutek prowadzenia względem J. K. postępowania przez Prokuraturę Wojewódzką w S., sygn. akt II Ds 48/83, a następnie przed Sądem Rejonowym w Szczecinie, sygn. akt V K 1262/83, zakończonego wydaniem w dniu 31</u></p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

lipca 1984 r. przez
Sąd Wojewódzki w
Szczecinie
postanowienia o
umorzeniu
postępowania
karnego przeciwko
J. K. o przestępstwo
z art. 278 § 1, art.
271 § 1 i art. 273
§ 1 kodeksu karnego
z 1969 r. (dalej -
k.k.), w związku z
jego działalnością na
rzecz niepodległego
bytu Państwa
Polskiego -
wskazujący na:

- błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał wpływ na
jego treść skutkującą
niewłaściwym
uznaniem, że w
okolicznościach
niniejszej sprawy
sumą adekwatną
i proporcjonalną
zadośćuczynienia za
krzywdę doznaną
przez J. K.,
wynikłą wskutek
prowadzenia
względem niego
postępowania przez
Prokuraturę
Wojewódzką w S.,
sygn. akt II
Ds 48/83, a
następnie przed
Sądem Rejonowym
w Szczecinie, sygn.
akt V K 1262/83,
zakończonego
wydaniem w dniu 31
lipca 1984 r. przez

Sąd Wojewódzki w
Szczecinie
postanowienia o
umorzeniu
postępowania
karnego przeciwko
J. K. o przestępstwo
z art. 278 § 1, art.
271 § 1 i art. 273
§ 1 kodeksu karnego
z 1969 r. (dalej -
k.k.), w związku z
jego działalnością na
rzecz niepodległego
bytu Państwa
Polskiego - jest
łączna kwota
150.000 zł, pomimo,
iż jest to kwota
niewspółmierna do
rozmiaru doznanych
przez
represjonowanego
krzywd i cierpień,
ich intensywności
i nieodwracalnego
charakteru, zaś
względny te
przemawiają za
zasądzeniem na
rzecz
wnioskodawczyni
wyższej kwoty
zadośćuczynienia,

a z ostrożności:

- naruszenie
przepisów prawa
materialnego, tj. art.
445 § 1 i 2 k.c. w
zw. z art. 448 k.c.
w zw. z art. 552 §
1 k.p.k. poprzez ich
błądną wykładnię
i niewskazanie w
jaki sposób i na
jakiej podstawie Sąd
meriti ustalił
wysokość

zadośćuczynienia w kwocie 75.000 zł na rzecz wnioskodawczyni;

- obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść:

1. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie i nieuwzględnienie we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności, wynikających z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, które miały wpływ na wymiar krzywd J. K., a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia, a zwłaszcza negatywnego wpływu tych wydarzeń na jego stan zdrowia psychicznego i fizycznego,

2. obrazę przepisu art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci zeznań wnioskodawczyni M. S. (1), wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania,

	<p>doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, poprzez błędne uznanie, iż nie dają one pozytywnych dla wnioskodawcy ustaleń odnośnie dochodzonego zadośćuczynienia w zakresie, w jakim wnioskodawcy wskazała na rzeczywistą krzywdę, podczas gdy w.w. okoliczności mają istotne znaczenie dla ustalenia faktów w sprawie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut powyższy nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Okręgowy, ustalając wysokość całości zadośćuczynienia na kwotę 150.000 zł sprostował również i w tym przypadku wymogowi "odpowiedniości", stosownie do art. 445 § 1 k.c. Miał na uwadze fakt, że w wyniku postępowania w sprawie III Ko 124/95 prowadzonego wcześniej z wniosku J. K. przed Sądem</p>				

Wojewódzkim w
Szczecinie
zasądzono na jego
rzecz tytułem
zadośćuczynienia
kwotę 36.000.000
st. zł, co oznacza,
że ustalona obecnie
i zasądzona z
tego tytułu kwota
150.000 zł stanowi
jedynie uzupełnienie
tej wcześniejszej.
Sposób jej ustalenia
i okoliczności, które
Sąd pierwszej
instancji uwzględnił
w swoich ocenach,
wynikają
wystarczająco
czytelnie z
pisemnych
motywów
zaskarżonego
wyroku. Wbrew
zastrzeżeniom
apelującego
wskazującym na
pominięcie sposobu
traktowania J. K.
w czasie pobytu w
areszcie, warunków
w jakich był
izolowany, a także
stanu jego zdrowia,
Sąd Okręgowy
jednoznacznie
ustalił, że był
on bardzo źle
traktowany, w
szczególności karany
ciężkimi karami
dyscyplinarnymi za
swoją niepokorną
postawę, jak np.
14 dniami twardego
łóża. Podkreślił brak
opieki medycznej i
możliwości
uzyskania leków,

których potrzebował
zważywszy na
choroby, na jakie
cierpiał. Głębszych i
bardziej
konkretnych
wniosków w zakresie
wpływu trudnych
warunków izolacji
na kondycję
zdrowotną J. K.,
Sąd Okręgowy nie
czynił, co nie może
być postrzegane
jako znaczącej miary
wadliwości, ze
względu na taki a nie
inny stan materiału
dowodowego.
Charakter
argumentacji
apelującego jest
najwyraźniej
również tym
zeterminowany,
nie zawiera bowiem
bardziej
ukonkretnionych
wniosków. Sąd
Okręgowy nie
pomiął także
ciężkich warunków,
wskazując na zimno
panujące w celi,
brak wody, marne
warunki sanitarne,
uniemożliwiające
zachowanie higieny.
Długość okresu
izolacji w sprawie
V K 1262/83 nie
pozostała również
poza uwagę Sądu
pierwszej instancji.
Odnosząc się w
sposób uogólniony
do pobyków J.
K. w areszcie,
podkreślił, że jako
działacz polityczny,

był traktowany gorzej aniżeli więźniowie kryminalni, a więc pospolici przestępcy. Odwołał się do całości zgromadzonej w tym zakresie dokumentacji, dając wyraz temu, że nie podważa w żadnym zakresie okoliczności w nich odzwierciedlonych. Jednocześnie wyraził zrozumienie wobec możliwości nieco odmiennej interpretacji niektórych kwestii przez wnioskodawczynię, czym też tłumaczy żądania sformułowane we wnioskach, które - jak zaznaczył - w większości odzwierciedlają słuszne roszczenia, uwzględnione w tym postępowaniu, jednakże pod względem kwotowego ich wyrażenia - zasadnie uznał je za nadmierne.

Stwierdzić należy, że kwota 150.000 zł jako uzupełnienie zadośćuczynienia, spełnia warunek odpowiedniości, przy uwzględnieniu czasu trwania izolacji (7 miesięcy i 6 dni) oraz

<p>warunków tejże izolacji, nie wyłączając sposobu traktowania J. K., jego kondycji zdrowotnej i braku możliwości uzyskania właściwej pomocy lekarskiej oraz wynikającego z całokształtu tych okoliczności stopnia jego pokrzywdzenia. Jest kwotą należycie wyważoną, nie jest nadmierna, ale też bez wątpienia nie może być postrzegana jako symboliczna. Tak więc, również i tym zakresie, nie miały miejsca naruszenia przepisów prawnych, na które wskazał apelujący w zarzucie z pkt III.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz M. S. (1) dalszej kwoty zadośćuczynienia w wysokości 940.391,00 zł za krzywdę doznaną wskutek prowadzenia postępowania w sprawie VK 1262/83, zakończonej postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Szczecinie o umorzeniu postępowania.				
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Z uwagi uznanie za niezasadny zarzutu wskazującego na to, że zasądzona tytułem zadośćuczynienia kwota 150.000 zł (po 75.000 zł na rzecz każdej z wnioskodawczyń) jest rażąco niska, co zostało szczegółowo uzasadnione powyżej - w pkt 3.3 - na uwzględnienie nie zasługiwał również związany z tym zarzutem wniosek o podwyższenie zadośćuczynienia o dalszą kwotę 940.391, 00 zł.				
3.4.	Zarzut z pkt IV apelacji pełnomocnika M. S. (1) - w zakresie wniosku o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez J. K. w związku z niesłusznym pozbawieniem wolności w okresach: 05-07 listopada 1982 r.,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

08-10 kwietnia 1983 r., r., 24-26 kwietnia 1983 r. i 29 kwietnia - 01 maja 1983 r., w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, wskazujący na:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na niedostatecznym ustaleniu rozmiaru krzywdy J. K. oraz niewzięciu pod uwagę wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar, w tym takich zdarzeń, które potęgowały jego krzywdę moralną, pomimo że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika odmienny stan faktyczny sprawy,

2) naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., polegające na dowolnej ocenie dowodów i wyciągnięciu z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z

	<p>zasadami logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią, gdy w istocie jest kwotą nieadekwatną.</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W zakresie ustalenia kwoty rekompensującej krzywdy i cierpienia, jakich doświadczył J. K. w związku z czterokrotnymi zatrzymaniami go, Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, oparte na dowodach ocenionych - wbrew krytyce apelującego - z należyтым respektowaniem wymogów wynikających z art. 7 k.p.k. Intensywność negatywnych przeżyć J. K. została bez wątpienia właściwie oceniona, czego dowodzą okoliczności jakie zostały w sposób szczególny podkreślone w</p>				

uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku. Fakty, które
były w tym
zakresie najbardziej
znaczące, nie zostały
pominięte, ani też
zbagatelizowane
(np. uderzenie
pięścią w twarz przez
funkcjonariusza SB
i spowodowanie
upadku z krzesła
w czasie jednego z
zatrzymań,
okoliczności
zatrzymań - w
obecności jego
dzieci, w połączeniu
z przeszukaniem
mieszkania, nadto
- nagłość takich
sytuacji, niepewność
co do dalszych
konsekwencji).
Intensyfikowanie
przez apelującego
niektórych
okoliczności ponad
miarę, podobnie jak
też krytyka sposobu
ustalenia kwoty
zadośćuczynienia,
jako nie
harmonizujące z
powinności
spełnienia wymogu
odpowiedniości, nie
podważyły ocen
Sądu Okręgowego,
ani wysnutego na ich
podstawie finalnego
wniosku, zgodnie
z którym ogólna
kwota 24.000 zł za
12 dni zatrzymań
stanowi należyte
zrekompensowanie
związanego z tym
pokrzywdzenia J.

K.. Twierdzenie apelującego, że to akurat zatrzymania odmieniły jego życie, sposób jego bycia, osobowość, co z kolei rzutowało na życie rodzinne i zawodowe, nie jest argumentem przekonującym, bowiem wszystkie pozostałe doświadczenia J. K., w tym stanowiące przedmiot ocen w niniejszej sprawie, stanowiły nieporównywalnie bardziej traumatyczne jego przeżycia. O ile w pewnym stopniu zatrzymania te mogły mieć wpływ na ogólną kondycję zdrowotną i emocjonalną J. K., o tyle nie można tracić z pola widzenia tego, że poświęcił on wiele lat swojego życia na działalność opozycyjną, doznając na tym tle licznych represji, nie wyłączając znacząco dłuższych okresów pozbawienia wolności aniżeli łączny czas wszystkich zatrzymań. Wnioskowanie przedstawione co do przemożnego wpływu zatrzymań na kondycję zdrowotną J. K. oraz na sferę

życia osobistego i zawodowego, nie jest przekonujące, bowiem nie znajduje należytego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Uznając, że zasądzona tytułem zadośćuczynienia kwota 24.000 zł (po 12.000 zł na rzecz każdej z wnioskodawczyń), jest odpowiednio wyważona, należyście uwzględnia skalę negatywnych przeżyć J. K. i w żadnym razie nie jest kwotą symboliczną, Sąd odwoławczy nie dostrzegł podstaw do jej zmiany, zwłaszcza w sposób postulowany w apelacji pełnomocnika M. S. (1), tj. przez dodatkowe zasądzenie na jej rzecz kwoty 119.684,56 zł, tj. łącznie - 239.369,12 zł, co jako służące skompensowaniu krzywdy spowodowanej w sumie 12 dniami zatrzymania, stanowiłoby kwotę zdecydowanie wygórowaną.

Wniosek

<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz M. S. (1) dalszej kwoty - 119.684,56 zł, tytułem zadośćuczynienia za niesłuszne pozbawienie wolności w ramach czterokrotnych zatrzymań J. K..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ze względu na uznanie za nietrafny zarzutu apelacji pełnomocnika wnioskodawczyni, kwestionującego wysokość kwoty zasądzonej na rzecz M. S. (1) tytułem zadośćuczynienia w związku z pokrzywdzeniem J. K. czterokrotnymi zatrzymaniami - nie zasługiwał na uwzględnienie również związany z tym zarzutem wniosek, w którym apelujący postulował zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie dodatkowo na rzecz wnioskodawczyni</p>			

<p>kwoty 119.684,56 zł. Przyczyny takiego stanu rzeczy przedstawione są w pkt 3.4 niniejszego uzasadnienia.</p>				
<p>3.5.</p>	<p><u>Zarzut z pkt V apelacji pełnomocnika M. S. (1) - dotyczący zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek prowadzenia względem J. K. postępowania przez Prokuraturę Wojewódzką w S., sygn. akt II Ds 51/84, a następnie przed Sądem Rejonowym w Szczecinie, sygn. akt V K 356/85, zakończonego wydaniem w dniu 23 sierpnia 1986 r. przez Sąd Najwyższy postanowienia o umorzeniu postępowania karnego przeciwko J. K. o przestępstwo z art. 278 § 1 d.k.k., w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, wskazujący na:</u></p> <p>1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1 k.c. poprzez błędną ich wykładnię</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

skutkującą
nieprawidłowym
uznaniem, że w
okolicznościach
niniejszej sprawy,
sumą odpowiednią
zadośćuczynienia za
krzywdę doznaną
przez J. K. wskutek
prowadzenia
względem niego
postępowania przez
Prokuraturę
Wojewódzką w S.,
sygn. akt II
Ds 51/84, a
następnie przed
Sądem Rejonowym
w Szczecinie, sygn.
akt V K 356/85,
zakończonego
wydaniem w dniu
23 sierpnia 1986 r.
przez Sąd Najwyższy
postanowienia o
umorzeniu
postępowania
karnego przeciwko
J. K. o przestępstwo
z art. 278 § 1 k.k.
- jest kwota 50.000
zł, gdyż jest to kwota
niewspółmierna do
rozmiaru doznanych
przez niego krzywd
i cierpień, ich
intensywności i
nieodwracalnego
charakteru, zaś
okoliczności te
przemawiają za
zasądzeniem na
rzecz
wnioskodawcy
kwoty
zadośćuczynienia w
wysokości
wskazanej we
wniosku inicjującym

	<p>niniejsze postępowanie,</p> <p>2) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1 k.c. poprzez błędną ich wykładnię skutkującą nieprawidłowym sposobem szacowania zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez J. K., poprzez przemnożenie liczby miesięcy izolacji (2) przez kwotę 3x5.500, 00 zł, podczas gdy szacowanie odpowiedniego zadośćuczynienia nie powinno polegać na mechanicznym przeliczeniu powyższych wartości, ale na uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności krzywdy doznanej przez J. K., co w ocenie wnioskodawczyni przełożyło się na zaniżenie przyznanego zadośćuczynienia.</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Zarzut powyższy okazał się w pewnej mierze zasadny, co skutkowało zmianą rozstrzygnięcia zawartego w pkt 7 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Argumentacja związana z tym zarzutem, w zdecydowanej mierze nie jest jednak przekonująca. Sąd Okręgowy, wbrew twierdzeniom apelującego, miał na uwadze indywidualne okoliczności charakteryzujące sytuację J. K. w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu V K 356/85, nie bagatelizował skali doznanych cierpień, wskazał na okoliczności zatrzymania do odbycia kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (zabranie ze szpitala), bardzo złe warunki sanitarne w w placówce penitencjarnej, wielokrotność ukarań dyscyplinarnych, prowadzenie głodówki. Nie ulega jednak wątpliwości,

że apelujący słusznie poddał w wątpliwość pogląd Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którym represje i szykany stosowane wobec opozycjonistów nie były w drugiej połowie lat 80-tych tak okrutne i dotkliwe jak w pierwszej połowie tamtej dekady. Dla wykazania zasadności powyższej tezy, Sąd Okręgowy nie przedstawił żadnych argumentów, Jednak, nawet jeśli przyjmie się, iż tak w istocie było, to wcale nie jest oczywiste, że J. K. był również traktowany łagodniej, a jego negatywne przeżycia związane z pobytem w zakładzie karnym, były znacząco mniej intensywne, aniżeli te wcześniejsze związane z pozbawieniem wolności. Wniosek Sądu Okręgowego w tym względzie, nie zasługiwał zatem na aprobatę, a skoro stał się podstawą zrelatywizowania do niego wysokości kwoty zadośćuczynienia, jako stosownie niższej, to zasadne stało się dokonanie jej zmiany, tzn. podwyższenia.

Wyważając rozsądnie okoliczności tworzące podstawę faktyczną oszacowania kwoty zadośćuczynienia, która spełniałaby warunek odpowiedniości, należy mieć na uwadze okoliczność, że materiał dowodowy sprawy nie dostarcza podstaw do ustalenia, iż pobyt J. K. w zakładzie karnym w okresie od 23.05.1986 r. do 14.08.1986 r. był nacechowany znacząco mniejszą skalą i intensywnością negatywnych przeżyć aniżeli wcześniej, np. w 1983 r. Zresztą, Sąd Okręgowy, niezależnie od kontestowanego powyżej twierdzenia, zaznaczył, że i w tym przypadku J. K. doznawał ponadprzeciętnych cierpień. W takim stanie rzeczy zasądzona kwota łączna 50.000 zł zadośćuczynienia została przez sąd odwoławczy podwyższona do wysokości 90.000 zł, co było równoznaczne z dodatkowym

zasądzeniem na rzecz każdej z wnioskodawczyń, a więc także M. S. (1) - kwot po 20.000 zł. W taki sposób określona kwota zadośćuczynienia, pozostaje też we właściwej relacji względem kwot zasądzonych z tego tytułu za okres internowania oraz pozbawienia wolności w sprawie V K 1262/83. Wnioskowana przez pełnomocnika wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca sumie 331.046,30 zł jest zdecydowania ponad rozsądną miarę wygórowana, a domagając się jej zasądzenia, apelujący nie przedstawił żadnych konkretnych okoliczności, w szczególności takich, które miałyby istotne znaczenie dla należytego określenia kwoty zadośćuczynienia, a jednocześnie zostałyby całkowicie pominięte przez Sąd Okręgowy.

Wydając zaskarżony wyrok, Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia przepisów procesowych, ani

<p>też przepisów prawa materialnego w sposób wskazany w zarzutach apelacji pełnomocnika M. S. (1), jak również błędu w ustaleniach faktycznych, poza wskazanym w powyższych rozważaniach.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku przez sąsądzenie na rzecz M. S. (1) dalszej kwoty - 331.046,30 zł, jako uzupełnienia zadośćuczynienia za pozbawienie wolności w sprawie V K 356/85</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie zadośćuczynienia za pozbawienie wolności w sprawie V K 356/85 zasługiwał na uwzględnienie jedynie w części - takiej, która w większym stopniu realizuje warunek odpowiedniości zadośćuczynienia i zarazem pozostaje w</p>			

<p>stosownej korelacji do pozostałych kwot zasądzonych w tej sprawie na rzecz wnioskodawczyni tytułem zadośćuczynienia. Uznając, iż nie ma przekonujących podstaw, aby przyjąć, że ustalenie Sądu Okręgowego wskazujące na mniejszą represyjność traktowania więźniów politycznych w drugiej połowie lat 80-tych, dotyczy w sposób oczywisty J. K., sąd odwoławczy podwyższył do 90.000 zł (o 20.000 zł na rzecz każdej wnioskodawczyni), opartą na takim założeniu, kwotę zadośćuczynienia za pozbawienie wolności wymienionego w okresie od 23.05.1986 r. do 14 .08.1986 r.</p>				
<p>3.6.</p>	<p><u>Zarzut z pkt VI apelacji pełnomocnika M. S. (2):</u></p> <p>- naruszenie art. 481 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię i zastosowanie na skutek przyjęcia i rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek przez Sąd I instancji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>zasądzonych kwot zadośćuczynienia i kwoty odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku, podczas gdy wnioskodawczyni wskazywała w tym zakresie w żądaniu wniosku, odsetki ustawowe za opóźnienie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut powyższy nie zasługiwał na uwzględnienie. O ile w transakcjach dokonujących się w ramach obrotu prywatnoprawnego taki sposób możliwego dyscyplinowania dłużnika (odsetki za opóźnienie) nie budzi żadnych wątpliwości, o tyle w sferze stosunków publicznoprawnych nie ma to takiego charakteru. W piśmiennictwie wskazuje się, że nie od każdego świadczenia pieniężnego należne są odsetki za opóźnienie, nadto - że przepis art. 481 § 1 k.c.</p>				

nie ma zastosowania
np. do świadczeń
pieniężnych
zasądzonych
prawomocnym
orzeczeniem sądu
o kosztach procesu,
chyba że
wierzytelność z tego
tytułu,
ukształtowana w
myśl przepisów
prawa publicznego,
znajdzie się w
obrocie
prywatnoprawnym.
Jeśli tak się zdarzy,
to wówczas podlega
regułom obrotu
prywatnoprawnego,
ale i tak z
wyłączeniem takich,
których
zastosowanie
podważałoby naturę
i funkcję kosztów
procesu. Zauważa
się nadto, że chociaż
przynależność
świadczenia do sfery
prawa publicznego
nie oznacza, że
wyłączone jest
stosowanie
rozwiązań
właściwych prawu
prywatnemu, to
jednak możliwość
ich stosowania
aktualizuje się
wtedy, gdy w
prawie publicznym
występuje oczywista
luka (wadliwość
prawa) i wówczas
wykorzystanie w
drodze analogii
unormowań prawa
prywatnego może
być nawet

konieczne. W
kontekście
przytoczonego
przykładu
orzeczenia o
kosztach procesu,
stwierdza się, że
brak przepisu
umożliwiającego
doliczanie odsetek
do świadczeń
pieniężnych
zasądzonych
prawomocnym
orzeczeniem w tym
przedmiocie, nie
może być
postrzegany jako
luka prawna, która
upoważniałaby do
stosowania art. 481
k.c., jako że
regulacja w zakresie
kosztów procesu
jest autonomiczna,
pełna i wyczerpująca
(vide: Komentarz do
art. 481 Kodeksu
cywilnego, G. Stojek,
st. pr.: 2018.03.01).
Wracając do realiów
niniejszej sprawy
zauważyć trzeba, że
mamy do czynienia
ze świadczeniami,
które dotyczą
(obciążają) Skarbu
Państwa i
niewątpliwie
kształtują się na
płaszczyźnie
stosunków
publicznoprawnych.
Na wypadek zwłoki
w realizacji tych
świadczeń
przewidziane są
odsetki ustawowe
zwykle (art. 359 §
2 k.c.) i nie ma

żadnych rozsądnych powodów, aby w takich przypadkach, stosować wobec Skarbu Państwa, którego dotyczy powinność wypłaty świadczeń pieniężnych (odszkodowania, zadośćuczynienia) z mocy prawomocnego orzeczenia sądu, instrument dyscyplinujący typowy dla sfery stosunków prywatnoprawnych. W artykule napisanym pod redakcją M. J. zatytułowanym "Odsetki za opóźnienie" (V.,pl) wskazano na cztery grupy odsetek za opóźnienie, przy czym w odniesieniu do odsetek ustawowych za opóźnienie zawarto stwierdzenie, że obowiązują one w relacjach pomiędzy osobami fizycznymi oraz pomiędzy przedsiębiorcami a osobami fizycznymi (aktualnie wynoszą 5,6% w stosunku rocznym, maksymalne - 11,5%, natomiast zwykle odsetki ustawowe - 5%). Mając na uwadze wskazane wyżej argumenty, uznano zarzut naruszenia przepisu

art. 481 § 1 k.c. za nietrafny.				
Wniosek				
Wniosek o zasądzenie kwot stanowiących zadośćuczynienie oraz kwoty odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Zarzut naruszenia przepisu art. 481§ 1 k.c. uznano za nietrafny, w związku z tym nie wystąpiła podstawa do zastąpienia zwykłych odsetek ustawowych odsetkami ustawowymi za opóźnienie.				
3.7.	<u>Zarzut z pkt 1 apelacji prokuratora:</u> - naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 167 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 17 pkt 7 k.p.k. mające wpływ na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

treść wyroku oraz
prawa materialnego,
tj. art. 361 § 1
i 2 k.c., polegające
na zaniechaniu,
wbrew ciężącemu na
Sądzie obowiązkowi,
wyjaśnienia
wszystkich
okoliczności sprawy,
przeprowadzenia z
urzędu dowodu z
akt sprawy Sądu
Wojewódzkiego w
Szczecinie, sygn. akt
III Ko 588/94,
zainicjowanej
wnioskiem J. K. o
zasądzenie
zadośćuczynienia i
odszkodowania z
tytułu jego
internowania, a
także pominięciu
treści zeznań J.
K. złożonych w
sprawie o sygn.
akt III Ko 588/94
przy dokonywaniu
ustaleń faktycznych,
mimo zaliczenia ich
przez Sąd meriti
w poczet materiału
dowodowego, co
doprowadziło do
niezasadnego
uwzględnienia
wniosku w zakresie
zadośćuczynienia i
odszkodowania z
tytułu internowania,
w sytuacji, kiedy w
odniesieniu do tych
samyh roszczeń
rozstrzygnął Sąd
Wojewódzki w
Szczecinie
postanowieniem z
dnia 14 listopada
1994 r. w sprawie

o sygn. akt III Ko
588/94,

a nadto

- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. mające wpływ na treść wyroku oraz prawa materialnego, tj. art. 445 § 2 k.c. polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w efekcie nadanie nadmiernego znaczenia przebiegowi internowania J. K., przy jednoczesnym zaniechaniu uwzględnienia uwarunkowań społeczno-ekonomicznych oraz aktualnej stopy życiowej społeczeństwa w kraju i przyjęcie, iż kwota 220.000 zł stanowi odpowiednie zadośćuczynienie w takim wymiarze, skutkiem czego doszło do naruszenia zasady odpowiedniego miarkowania zadośćuczynienia, po myśli art. 445 § 2 k.c., co w konsekwencji doprowadziło do

	nadmiernego wzbogacenia się wnioskodawczyń.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut apelacji prokuratora podniesiony w pkt 1 nie jest zasadny w żadnym zakresie, niezależnie od tego, że w postępowaniu odwoławczym uzyskano akta sprawy Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie o sygnaturze III Ko 588/94. W tego rodzaju sprawach, do jakich należą sprawy o odszkodowanie i zadośćuczynienie inicjatywa dowodowa stron ma znaczenie większe niż w sprawach stricte karnych, niezależnie od faktu, że stosowane są przepisy procedury karnej. Trafny wydaje się w szczególności pogląd, że w tego rodzaju postępowaniach, obok przepisów karno-procesowych, uzupełniająco z mocy art. 558 k.p.k. stosuje się przepisy kodeksu			

postępowania
cywilnego, co w
dalszej
konsekwencji
prowadzi do
wniosku, że znajduje
tu zastosowanie art.
6 k.c., zgodnie
z którym ciężar
udowodnienia faktu
spoczywa na osobie,
która z faktu
tego wywodzi skutku
prawne (post. SA
w W. z 22.06.2020
r., II AKa 230/19,
LEX nr 3050367).
Jest to przepis
zamieszczony
wprawdzie w
kodeksie cywilnym,
a więc w ustawie
normującej
zagadnienia
materialnoprawne,
ale nie dotyczy
ze swej istoty
treści stosunków
cywilnoprawnych,
lecz wyraża
podstawową regułę
dowodową w
procesie cywilnym
(Komentarz do
Kodeksu cywilnego
pod red. J.
Ciszewskiego, st. pr:
10.06.2021 r.). Nie
ulega wątpliwości,
że przedmiot
postępowania jakim
jest odszkodowanie
i zadośćuczynienie,
ma charakter
cywilnoprawny.
Wnioskodawca
winien przedstawić
dowody na
potwierdzenie
zasadności swoich

roszczeń, w tym ich podstawy faktycznej i zakresu, natomiast prokurator, jeśli prezentuje pogląd, że zachodzi ujemna przesłanka procesowa, to winien był przedsięwziąć w tym kierunku stosowne działania i przedłożyć dowody na potwierdzenie słuszności swoich racji, nie wyłączając możliwości przedstawienia ich wraz z apelacją, tym bardziej w sytuacji, gdy skonstruował oparty na tej kwestii zarzut apelacyjny. Okazuje się, że zapis repertorium prokuratury, okazał się niewystarczający do sformułowania trafnych wniosków w zakresie przesłanki res iudicata. Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości co do tego, że nie występuje jakakolwiek przeszkoda eliminująca możliwość orzekania co do roszczeń wynikających z internowania. Nie może być mowy zatem o naruszeniu przepisu art. 167 k.p.k.

Postępowanie prowadzone przed

Sądem Wojewódzkim w Szczecinie w sprawie II KO 588/94 zakończyło się wydaniem w dniu 14 listopada 1994 r. postanowienia o oddaleniu wniosku J. K., ze względu na to, że - jak stwierdził sąd - wnioskodawca był pozbawiony wolności (internowany) przez organ administracyjny, a przepisy art. 487 i nast. k.p.k. nie dają podstaw prawnych do dochodzenia od Skarbu Państwa odszkodowania i i zadośćuczynienia za niesłuszne internowanie. Z związku z rozpoznaniem zażalenia J. K., Sąd Apelacyjny w Poznaniu postanowieniem z dnia 26 stycznia 1995 r. zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy. W sposób oczywisty zatem, nie zmaterializowała się w tym przypadku przesłanka procesowa res iudicata, na istnienie której wskazał prokurator w apelacji. Dodać nadto należy, że nawet w sytuacji, gdyby sąd wniosek J. K. uwzględnił

i zasądził na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienie i odszkodowanie, to względy słuszności, o których mowa w art. 8 ust. 4 ustawy z 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej: ustawa lutowa), mogłyby uzasadniać zasądzenie uzupełniającego odszkodowania i zadośćuczynienia.

Przepis powyższy stanowi wyłom od zasady res iudicata (por. postanowienie SN z 26.02.2015 r., III KK 13/15, LEX nr 1646386, postanowienie SN z (...).2016 r., IV KK 380/16, LEX nr 219,659) i w praktyce orzeczniczej kwestia ta nie budzi wątpliwości.

Wyrazem takiego postąpienia było w tej sprawie zasądzenie uzupełniającego zadośćuczynienia w związku z pozbawieniem wolności J. K. w sprawie SR w Szczecinie V K 1262/83, w sytuacji,

gdy uprzednio -
Sąd Wojewódzki w
sprawie III Ko
124/95 zasądził na
rzecz J. K. kwotę
36.000.000 zł
tytułem
zadośćuczynienia.

Nie zasługiwały
na uwzględnienie
również racje
zaprezentowane w
drugiej części
powyższego zarzutu,
wskazujące na
niewłaściwą ocenę
zgromadzonego
materiału
dowodowego i w
rezultacie ustalenie
zbyt wysokiej kwoty
zadośćuczynienia za
internowanie. W
tym zakresie
ponownie zaznaczyć
trzeba, że Sąd
Okręgowy dokonał
prawidłowej oceny
zgromadzonych
dowodów, nie
uchybiając
wymogom
określonym w art.
7 k.p.k. Z zeznań
J. K. złożonych w
toku postępowania
II Ko 588/94
jednoznacznie
wynika, że w orbicie
zainteresowania
Sądu
Wojewódzkiego w
Szczecinie nie
pozostawały
wówczas w ogóle
okoliczności
dotyczące przebiegu
internowania,
mające znaczenie

dla kwestii zadośćuczynienia (wniosek dotyczył również zadośćuczynienia).
Lakoniczne przesłuchanie ograniczyło się do uzyskania informacji znaczących dla kwestii odszkodowania. J. K. wyraźnie stwierdził, że z powodu internowania utracił możliwość uzyskiwania dodatkowego dochodu. Sam przyznał, że w okresie internowania żona pobierała jego wynagrodzenie w (...). Jednocześnie też oświadczył, że w (...) pracował na 1/2 etatu, a z prac zleconych jako technik naprawy i eksploatacji samochodów, uzyskiwał taki dochód jak w przedsiębiorstwie (...). Bez znaczenia pozostaje w takich okolicznościach kwestia uzyskiwania wynagrodzenia w (...), jak również uzyskiwanie emerytury wojskowej, skoro internowanie uniemożliwiło J. K. wykonywanie dodatkowej pracy, z której uzyskiwał

środki finansowe takie jak za pracę w (...). W tym miejscu podkreślić należy, że wykładni pojęcia "odszkodowanie" w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy lutowej należy dokonywać według reguł obowiązujących w prawie cywilnym, w szczególności w zgodzie z przepisem art. 361 § 2 k.c., który stanowi, że naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany realnie poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, , gdyby nie zaistniało zdarzenie, będące źródłem roszczenia, a więc w tym przypadku - internowanie (por. wyrok SA we Wrocławiu z 18.10.2018 r., II AKa 297/18, LEX nr 2586677, wyr. SA w Szczecinie z 22.11.2018 r., II AKa 174/18, LEX nr 2668128).

Sąd Okręgowy, jak już wskazano powyżej, należycie wyważył okoliczności dotyczące przebiegu internowania, jego bardzo dużej dolegliwości i szczególnej represyjności w przypadku J. K.. Nie ma racji prokurator,

twierdząc, że był traktowany jak wszyscy inni internowani.

Pomijając kontrowersyjność takiego stwierdzenia w ogólności, wskazać należy chociażby na adnotację zawartą we wniosku o pozbawienie go stopnia majora, zgodnie z którą cyt.: "Z grona internowanych personelowi Ośrodka przysparzał najwięcej kłopotów i problemów".

Znajdują się tam również informacje o aktywności J. K. w czasie internowania oraz o sankcjach dyscyplinarnych jakie wobec niego były stosowane. Ustalone przez Są Okręgowy zadośćuczynienie za stosunkowo długi okres internowania, nie może być żadną miarą postrzegane jako nadmierne i prowadzące do bezpodstawnego wzbogacenia wnioskodawcy.

Ponownie podkreślić trzeba, że zadośćuczynienie zważywszy na jego kompensacyjny charakter musi być ustalone w wysokości przedstawiającej

<p>odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Potrzeba miarkowania jego poziomu do aktualnych warunków społecznych i przeciętnej stopy życiowej - jak wskazuje w orzeczeniu Sąd Najwyższy - utraciło obecnie swoje znaczenie ze względu na znaczne rozwarstwienie społeczeństwa pod względem poziomu życia i zasobności majątkowej. Zwraca się uwagę, że relatywizowanie zadośćuczynienia do takich elementów, nie może prowadzić do podważenia jego funkcji kompensacyjnej (post. SN z 10.06.2021 r., V KK 50/21, niepubl.; wyrok SN z 28.07.2017 r., II CSK 311/16, LEX nr 2382419).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o: zmianę wyroku poprzez: 1. oddalenie wniosków pełnomocników M. S. (1) i J.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>C. o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu internowania J. K. (pkt. 1 i 2 części rozstrzygającej wyroku) albo</p> <p>2. zasądzenie zadośćuczynienia z tytułu internowania ojca wnioskodawczyń w kwocie po 29.602 zł na rzecz każdej z nich i oddalenie wniosku w pozostałym zakresie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzuty apelacji prokuratora zawarte w pkt 1 środka odwoławczego, okazały się w całości niezasadne, w związku z tym związana z nimi, postulowana apelacją zmiana zaskarżonego wyroku, nie znajdowała żadnego uzasadnienia.</p> <p>Proponowana kwota zadośćuczynienia jest nie do przyjęcia, jako zdecydowanie symboliczna i całkowicie nieadekwatna do</p>			

stopnia pokrzywdzenia J. K..				
3.8.	<p><u>Zarzut z pkt 2 apelacji prokuratora:</u></p> <p>- obraza przepisu prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. mająca wpływ na treść wyroku oraz obraza prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 i 2 k.c. polegająca na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie wydatków poniesionych przez J. K. w związku z reprezentowaniem go w toku postępowań: Prokuratury Wojewódzkiej w S. sygn. akt II Ds 51/84, Sądu Rejonowego w Szczecinie sygn. akt V K 356/85 oraz Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie sygn. akt III Ko 309/94 i Sądu Najwyższego, sygn. akt II KRN 119/92, poprzez przyjęcie wbrew wskazaniom wiedzy, iż koszty obrony poniesione przez J. K. pozostają w związku z pobawieniem go wolności w okresie od 23 maja 1986 r.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>do dnia 14 sierpnia 1986 r., podczas gdy koszty te związane są z uzyskaniem przez J. K. statusu podejrzanego w związku z prowadzonym przeciwko niemu postępowaniem karnym, w efekcie czego doszło do niezasadnego uwzględnienia wniosku o zasądzenie odszkodowania na rzecz wnioskodawczyń.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Również powyższy zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Kwestia tego, czy korzystanie z pomocy obrońcy w konkretnym przypadku wynika tylko z samego faktu przedstawienia zarzutu popełnienia przestępstwa i zyskania statusu podejrzanego, czy też aktualizuje się wówczas, gdy faktem staje się stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego, może przedstawiać się różnie w konkretnej sprawie. Niejednokrotnie</p>				

dzieje się się tak, że zastosowanie środka izolacyjnego stanowi bodziec do ustanowienia obrońcy, z którego zaangażowaniem łączona bywa nadzieja na odzyskanie wolności. Jak przedstawiało się to w przypadku J. K., tego nie wiemy i poczynienie w tym zakresie jednoznacznych, pewnych ustaleń, nie jest możliwe, gdyż wiedzą na ten temat dysponował J. K. i przypuszczalnie obrońca, jednak obaj już nie żyją. Prokurator, wyrażając pogląd, że korzystanie z pomocy obrońcy nie miało nic wspólnego z pozbawieniem wolności, posługuje się spekulacją i domysłami. Nie ma bowiem żadnych przesłanek, aby to jednoznacznie ustalić. Z zeznań wnioskodawczyń wynika, że bez wątpienia, z takiej pomocy prawnej J. K. skorzystał i poniósł na ten cel określone wydatki. Sąd Okręgowy słusznie zatem przychylił się do wniosku w tym zakresie i zasądził stosowne kwoty na

rzecz
wnioskodawczyń
tytułem
odszkodowania. Nie
ulega wątpliwości,
że w obliczu
bezzasadności - i
pozbawienia
wolności i
prowadzenia
postępowania
karnego w ogóle,
wydatek na ten cel
był oczywistą stratą
J. K., a w związku z
tym, odszkodowanie
nie było nienależne.
Zaznaczyć należy, że
podstawą
zasądzenia
odszkodowania jest
w tym przypadku
tzw. ustawa łutowa,
a nie przepisy
rozdziału 58
Kodeksu
postępowania
karnego. Nie można
też tracić z
pola widzenia tego,
że w przypadku
uniewinnienia
oskarżonego
(umorzenia
postępowania wobec
podejrzanego), który
w toku
postępowania
korzystał z pomocy
ustanowionego
przez siebie obrońcy,
podstawą zwrotu
kosztów
poniesionych z tego
tytułu jest przepis
art 632 pkt 2 k.p.k.

Wniosek

<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku w zakresie orzeczenia odszkodowania z w.w. tytułu (pkt 8 części rozstrzygającej).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zważywszy na nietrafność zarzutu dotyczącego zasądzenia odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów obrony, na uwzględnienie nie zasługiwał również związany z tym wniosek o oddalenie wniosków w tym zakresie.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE</p>			

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego został utrzymany w mocy, w zakresie, w jakim wniesione apelacje nie zostały uwzględnione.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Racje podniesione w apelacjach nie przekonały o zasadności dalej idącej korekty zaskarżonego wyroku, aniżeli dokonana.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Rozstrzygnięcie z pkt 2 zaskarżonego wyroku.	

Zwiąże o powodach zmiany		
Uznano, że są przesłanki uzasadniające zasądzenie odszkodowania odpowiadającego pełnej wysokości szkody wyrządzonej J. K. w związku z jego internowaniem		
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany	
Rozstrzygnięcie z pkt 7 zaskarżonego wyroku.		
Zwiąże o powodach zmiany		
Uznano, że nie znajdują należytego potwierdzenia dowodowego okoliczności, ze względu na które Sąd Okręgowy inaczej miarkował pokrzywdzenie J. K. pozbawieniem wolności w 1986 r. (jako mniejsze), aniżeli w związku z pozbawieniem go wolności w pierwszej połowie dekady lat 80-tych.		
5.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany	

Rozstrzygnięcie z pkt 4 zaskarżonego wyroku.	
Związłe o powodach zmiany	
<p>Uznano, że sytuacja osobista i zawodowa J. K. w okresie pozbawienia go wolności w sprawie V K 1262/83 nie była znacząco różna od tej, we jakiej pozostawał on w okresie, gdy nastąpiło internowanie.</p> <p>Wtedy bowiem również uzyskiwał emeryturę wojskową, a ponadto wynagrodzenie za pracę w (...) i pomimo tego -zresztą słusznie - sąd zasądził odszkodowanie.</p> <p>Natomiast oddalając wniosek o odszkodowanie w związku ze sprawą V K 1262/83, powołał się na to, że nie ma ku temu podstaw, skoro J. K. otrzymywał w tamtym okresie emeryturę wojskową.</p> <p>Zaznaczyć trzeba, że również w tamtym czasie wykonywał prace zleczone (z (...)) został zwolniony z powodów politycznych),</p>	

<p>analogicznie jak wcześniej, w związku z tym, zasądzenie odszkodowania było uzasadnione, gdyż nie miał możliwości uzyskania zarobków z powodu tymczasowego aresztowania.</p> <p>Apelacja w tym zakresie została wniesiona jedynie przez pełnomocnika J. C., ale na podstawie przepisu art. 440 k.p.k. zasądzono odszkodowanie na rzecz obu wnioskodawczyń.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

<p>pkt III wyroku pkt. IV wyroku</p>	<p>- zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz J. C. kwotę 288 zł a na rzecz M. S. (1) - 240 zł z tytułu zwrotu wydatków poniesionych przez nie w związku z reprezentowaniem ich przed sądem odwoławczym, przy czym w przypadku M. S. (1) jest to kwota niższa, gdyż jej pełnomocnik obecny był na jednym terminie rozprawy odwoławczej.</p> <p>- orzeczono , iż koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.</p> <p>Podstawą powyższych rozstrzygnięć jest przepis art. 13 ustawy lutowej.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSA Małgorzata Jankowska SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Wiśniewski</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Pełnomocnik wnioskodawczyni M. S. (1)</p>	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenia o zadośćuczynieniu odszkodowaniu z wyjątkiem zawartego w pkt 4 zaskarżonego wyroku	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot apelację	wnoszący Prokurator Prokuratury Okręgowej w Szczecinie	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia w pkt 1 i 8 zaskarżonego wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawczyni J. C.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	wszystkie rozstrzygnięcia zaskarżonego wyroku

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana